

Ісус знайшов мене

Список вмісту

1.	Інше життя?	р. 3
2.	Хто я такий?	р. 5
3.	Хто такий Ісус?	р. 11
4.	Впевненість у спасінні	р. 15
5.	Ісус знайшов мене!	р. 21
6.	У чому полягає воля Бога для твого життя?	р. 25
7.	Чи можу я довіряти Біблії?	р. 29
8.	Біль та відчай душі	р. 33

Інше життя?

Життя ставить перед нами багато запитань. Деякі люди задоволені своїм життям і, здається, не мають потреби надто над ним замислюватися. Та несподівано може статися щось таке, що усе змінить.

Інші вважають, що багато що у їхньому житті іде не так, і запитують, чи можливо якось вирішити їх проблеми.

У цій брошурі ми хочемо вказати на інше життя, яке Бог дав нам через Ісуса Христа.

Це інше життя, бо воно цілком відрізняється від того, яке ми можемо уявити чи влаштувати для себе.

Це інше життя, бо на підставі того, що Ісус зробив для нас на хресті, воно дає нам дещо абсолютно нове. Воно може дати визволення від гріха і врятувати від поразки.

Це інше життя, бо воно веде нас до спілкування з Богом.

Це інше життя, бо воно надає смислу не лише тому життю, яким ми живемо у цьому світі, а набагато більше: воно дає нам надію у вічності.

Ми знаємо, що багато людей дуже хотіли б бути християнами, та не знають, що це по суті означає. І є багато

таких, що наполегливо прагнуть бути такими, якими, на їх думку, повинні бути християни.

Ми хочемо, щоб ця брошура стала дороговказом до істинного життя, яке Бог призначив для нас.

Хто я такий?

Можливо, ти запитував себе: „Хто ж я такий?“

Біблія відповідає: „Ти – людина, створена за образом Божим“. Це значить, що ти створений, щоб жити у спілкуванні з Богом. Твоє життя не буде цілісним, воно не буде впорядкованим, доки у тебе немає правильних стосунків з Богом.

Отже, якщо ти живеш без Бога, ти не живеш цілісним та правдивим людським життям. Так говорить Біблія.

Задоволений атеїст?

Багато людей говорять, що не вірять Біблії і що ніякого Бога нема. Вони просто вирішили бути атеїстами. Вони відкидають існування Бога. На перший погляд усе в житті таких людей може складатися добре. Вони часто вихваляються, що все у них чудово. Про таких також говориться у Біблії.

У Псалмі 72 ми читаємо про людей, які не знали Бога і жили далеко від Нього. По суті, вони зреклися Його.

...бо лихим я завидував, бачивши спокій безбожних, бо не мають страждання до смерті своєї, і здорове їхнє тіло... (Пс. 72:3-4)

Та зверни увагу на те, що далі відбулося з цими людьми. Все закінчилося катастрофою:

Ти їх на слизькому поставив, на спустошення кинув Ти їх! Як вони в одній хвилі спустошені, згинули, пощезали від страхів! (Пс. 72:18-19)

Та, можливо, ти, подібно до деяких людей, таки говориш: „Я не вірю в Бога, мені й так добре”.

Можливо, ти схожий на одного студента, який вихвалявся перед всіма, що він атеїст. Та коли наблизився день випускного іспиту, він тайкома пішов помолитися до Бога. Ось яким глибоким був його атеїзм.

Такими у дійсності є багато людей. Вони говорять, що не вірять ні у Біблію, ні в Бога. Та у хвилини самотності, у години безсонних ночей, коли вони відчувають, що знаходяться у небезпеці, чи що їх не розуміють, вони починають замислюватися про Бога, а часто і молитися до Нього. Можливо, тобі знайомі почуття гніву і неспокою, які інколи тебе охоплюють, неспокою, який ти не в змозі пояснити, на який ти не можеш знайти відповідь, але через який життя здається цілковито позбавленим змісту.

Якщо ти почувашся саме так, то незалежно від того, чи все у тебе гаразд, чи ти засмучений та пригнічений, я дуже хочу тобі допомогти. І перше, що я хочу тобі сказати: той Бог, в якого ти не віриш, шукає тебе!

Бог шукає тебе

Ти не шукаєш Бога, ти не хочеш мати з ним нічого спільного, та він шукає тебе! Він прагне спілкування з тобою!

Бог любить тебе. Про це Він говорить у Своєму Слові. Віриш ти у це чи ні, але найбільше, найсильніше бажання Бога полягає в тому, щоб досягти тебе і почати спілкуватися з тобою.

Але ти повинен також знати, що Бог жодну людину не змушує до спілкування з Ним.

Ти знаєш, що нічого доброго не вийшло б з того, якби чоловік примусив жінку одружитися з ним. Яким був би такий шлюб і таке спілкування? Щоб любов могла існувати, спілкування між подружжям повинно будуватися на взаємній довірі і добровільності.

Так само і у наших стосунках з Богом необхідна взаємна довіра. Тому Він починає з того, що кличе і привертає нас до себе. Спочатку ми відчуваємо це як якийсь непояснимий неспокій, і самі не знаємо, у чому ж справа.

Але цей внутрішній неспокій обумовлений тим, що людина створена для спілкування з Богом і справді не може знайти ніякої заспокоєності без Бога.

Катастрофа

Людина створена за образом Божим. Від самого початку людина була досконалою і безгрішною. Її стосунки з Богом були природними.

Воля Бога полягала у тому, щоб люди зростали у пізнанні, та Він дав їм одну заповідь: „Але з дерева знання добра й зла не їж від нього, бо в день їди твоєї від нього ти напевно помреш!” (Бут. 2:17).

Людина не розуміла, чому вона повинна виконувати цю заповідь. Адже якщо вона була створена для того, щоб зростати у пізнанні, то знання – це добре. Та саме тому, що ця заборона була настільки незрозумілою для людей, вона була важливим випробуванням слухняності і покори.

Якби людина витримала це випробування, вона відкрила б відмінність між Богом і злом, не впадаючи в гріх і не руйнуючи своїх стосунків з Богом.

Але цим скористався ворог нашої душі. Сатана, супротивник Бога, був грішним ангелом, можливо, найвищим за положенням серед усіх ангелів, який виступив проти Бога відразу після свого створення. Він є супротивником Бога і завжди таким залишиться. Для нього нема визволення чи спасіння.

Ісус Христос говорить, що вічний вогонь приготований для диявола і його ангелів (Мт. 25:41). Цей вогонь не призначений для людей. На те, щоб люди потрапили туди, немає Божої волі. Бог хоче, щоб усі люди спаслись (1Тим. 2:4).

Але Сатана виступає проти Бога і протистоїть людям. Його найсильніше бажання полягає у тому, щоб зруйнувати Божий план спасіння людей.

У раю він зустрічається з Євою, прийнявши подобу змія, який хитріший за уся польову звірину, як каже Біблія. Диявол намагається обманути Єву, коли говорить, намагаючись уподібнитися до Бога:

«Чи Бог наказав...??»

Коли змії говорить, у Єви складається враження, що він підтверджує істину того наказу, який дав їм Бог. Диявол продовжує:

„Чи Бог наказав: Не їжте з усякого дерева раю?” (Бут. 3:1)

Змій хитрий. Йому вдалося втягнути Єву в дискусію про те, що ж у дійсності сказав Бог.

Вам необхідно це запам'ятати: будь-який гріх і будь-яке віддалення від Бога починається з того, що людина ставить під сумнів те, що насправді говорить Біблія. „Біблія не може цього стверджувати! Звичайно, там так написано, але це було написано в інший час...”

Тепер ти розумієш, що такі твердження зовсім не є новими. Першого разу все закінчилося катастрофою. І пізніше багаторазово відбувалося те саме. Диявол примусив Єву подивитися на дерево. У Писанні сказано: „... дерево добре на їжу, і принадне для очей, і пожадане дерево, щоб набутти знання.” (Бут. 3:6)

Тоді вона взяла плід і їла. Вона дала його своєму чоловікові, і він їв. Тоді й сталася катастрофа. Гріх увійшов у світ, а через гріх у світ увійшла смерть.

*Сьогодні, коли ти почуєш голос, що кличе,
він притягне вас в обійми Отця.
Так, часто в душі можна відчутти його голос
він ласкаво називає вас і називає ваше ім'я.*

*Коли світло вимкнено,
коли двері раю - запах,
коли день закінчиться,
І настане ніч,
тоді це занадто оселедець, щоб думати про це.*

Хто такий Ісус?

*Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я вас заспокою!
(Мт. 11:28).*

Ми несемо важкий тягар

У наш час є багато неспокійних, пригнічених і самотніх людей – навіть серед тих, хто зовсім такими не виглядають. Абсолютно вірно одне: той, хто сприймає себе самою і своє ставлення до Бога серйозно, незабаром починає усвідомлювати, що тягар надто тяжкий.

Найтяжчий тягар – це усе те, у чому звинувачує і за що засуджує нас наша совість, коли ми починаємо розглядати самих себе у світлі Бога: будь-який непослух, будь-який обман, усі помилки, усе зло, яке є в нас, усі наші недодрі мотиви та багато іншого. Коротко кажучи, усе те, за що належить відповісти перед Богом.

Тому, хто замислиться над цим, справді доводиться нести тяжкий тягар! Він знає, що то є - неспокій та докори сумління. І що чесніше докладає людина зусиль, то ясніше розуміє, що тягар надто важкий. Окрім того, з'являються й інші труднощі. Страждання, хвороби, розгарування в людях, яким довіряєм, усілякі проблеми. Для багатьох людей життя перетворюється на важкий тягар.

Чи знаємо тобі щось подібне? Тоді слова Ісуса Христа якраз для тебе! Він запрошує саме тебе.

„Так, - скажеш ти, - але як мені поводитися, щоб прийти до Ісуса? Чи й справді Він хоче прийняти такого, як я?“

Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я вас заспокою!

Давай розглянемо, що говорять ці слова про Христа, а потім знову повернемося до запитань.

Хто такий Ісус?

Відповідь на це запитання ясно випливає з пропозиції Христа нести тягар, який є надто важким для нас. З повним правом Христа називають тим, хто може його нести. Він тілом Своїм Сам підніс іриси наші на дерево (1Петр.2:24). Іван Хреститель, вказуючи на Нього, говорить: «Оце Аїнець Божий, що на Себе іриси світу бере!» (Ів. 1:29)

Син Божий став людиною лише для того, щоб взяти на себе іриси, які перероджували шлях між нами і Богом. На хресті Голгофи Ісус взяв на Себе весь наш борг, який ми не в змозі були заплатити, для того, щоб ми могли уникнути загибелі.

Тому пророк Ісаї говорить: „...своїми ірисами Мене ти турбував та своїми провинками мучив Мене!... Я, Я є Той, хто стирає провини твої ради Себе, а іривів твоїх не пам'ятає!“ (Іс. 43:24-25)

Тут ти отримуєш відповідь на питання про те, чи стосується це запрошення таких людей, як ти! Той, Хто поніс найтяжчий тягар, бажає також нести й усі інші тягарі. Ти можеш розраховувати на Нього у великому й малому. Він Сам говорить, що ми не повинні

ні про що турбуватись. Усі наші турботи ми можемо принести до Бога. І тоді мир Божий збереже наші серця і думки наші у Христі Ісусі.

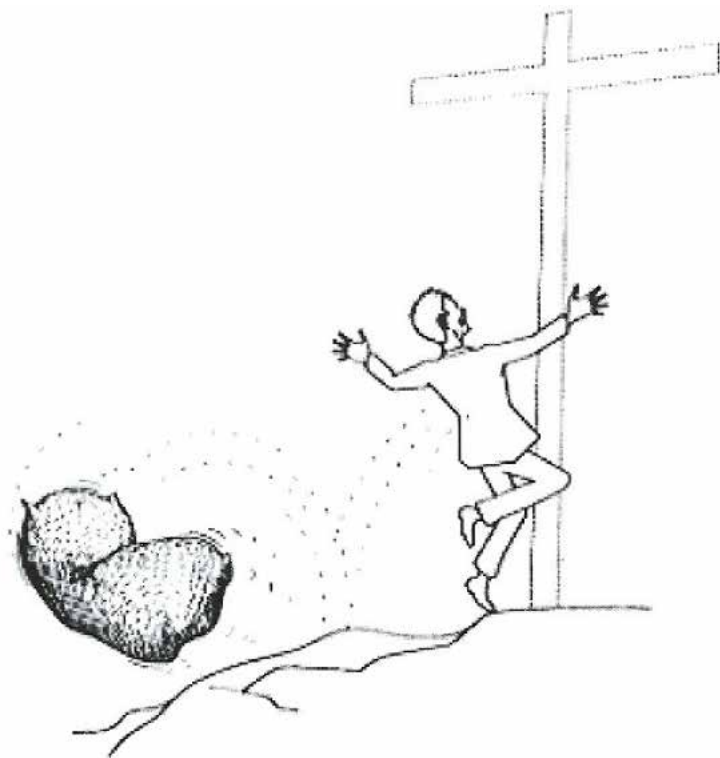
Чи бачиш ти, як дається спокій?

Чи бачиш ти, що спокій є у Самому Ісусі? Знання того, що гріх знято з мене і у мене є прощення гріхів, знімає осуд і неспокій і дає душевний мир і впевненість в тому, що я – Боже дитя. Можливість розраховувати на те, що Христос приймає відповідальність за мене, що б зі мною не сталося, справді дає спокій – навіть посеред труднощів і турбот. Обітниця, яку Ісус пов'язує з цією пропозицією, – це не порожні слова!

І нарешті, дамо відповідь тим, хто запитує, як можна прийти до Ісуса. Христос говорить: „Хто до Мене приходить, не голодуватиме він, а хто вірує в Мене, ніколи не прагнутиме“ (Ів. 6:35)

Ісус вживає слова „хто до Мене приходить“ і „хто вірує в Мене“ в одному і тому самому значенні. Прийти до Ісуса – це те саме, що почати покладати надію на Нього! Читай про Христа, слухай про Нього, співай про Нього, передубай разом з тими, хто вірує у Нього, молись до Нього, поклади у своєму серці надію на Нього.

Якщо твоє серце звернене до Христа, значить ти уже прийшов до Нього! Це можна узагальнено висловити у такій обітниці: „Господь їм допоможе та їх порятуне, визволить їх від безбожних і їх збереже, бо вдавались до Нього вони!“ (Іс. 36:40)

На хресті розкриваєш обійми
за кожного хибного грішника.
З хреста, в ім'я вашого Отця,
ви проповідуйте мир у всьому світі.

І завмерли всі серця до,
був закритий на всі руки,
твое кохання, хоча й тепле і ніжне
проти всього світу, що горить

Впевненість у спасінні

А віра – то підстава сподіваного, доказ небаченого (Євр. 11:1).

Це не почуття

У Посланні до Євреїв, 3:14 ми читаємо: «Бо ми стали учасниками Христа, коли тільки почате життя ми затримаємо певним аж до кінця».

Коли ми читаємо такі слова, то дуже схильні звертати погляд всередину самих себе і там шукати почуття впевненості. Ми вважаємо, що це необхідно, бо написано, що віра – це підстава і доказ, в інших перекладах – впевненість. А впевненість я можу знайти тільки у своєму серці!

Але кожна чесна душа відчуває: що більше людина шукає впевненості у своєму серці, то більшу невпевненість вона відчуває. Багато душ, що перебувають у стані боротьби, на цьому зупиняються. Як тільки вони чують слова про впевненість віри, вони втрачають будь-яку радість і душевний спокій. Приходить відчуття цілковитої безнадії. Та чи таким насправді є зміст цих слів Біблії?

Щоб отримати відповідь на це запитання, ми докладніше розглянемо його і побачимо декілька прикладів віруючих людей, про яких говорить Біблія. Та перш ніж зробити це, давайте запитаємо:

Як людина може бути впевненою у чомусь?

Ти побачиш, що ніколи не можна бути впевненим у будь-чому, покладаючись тільки на те, що є в тобі самому. Уяви собі, що одного разу хтось прийде до тебе, щоб повідомити гарну новину. Ти одразу запитаєш: «Звідки ти дізнався про це? Хто тобі про це розповів?»

Ти знаєш, що можеш бути впевненим, лише коли віриш ще комусь крім себе самого. Комусь, кого ти вважаєш гідним довіри. Зауваж: впевненість завжди ґрунтується на певних зовнішніх обставинах і фактах. Саме факти засвідчують істину і запевняють нас у тому, що це істина.

Впевненість, що ґрунтується на почуттях, очікуваннях чи якихось прагненнях людини – це насправді невпевненість. Яку ми маємо гарантію того, що наші почуття є вірними? Чи гарантію того, що наші бажання здійсняться?

Якщо це є вірним у повсякденному житті, то тим більш вірним повинно бути у найважливішому з усіх питань – питанні про спасіння нашої душі. Як мені допоможе те, що я вважаю себе християнином? Чи якщо я відчуваю себе дитиною Божою?

Є багато людей, які уявили, що вони є християнами, і які відчувають себе дітьми Божими, та у своєму житті вони ніколи не усвідомили, що то є – навернення! Тому нема нічого поганого в тому, що людина не може відчутти впевненості віри у своєму серці.

Ми отримали тверду і непохитну основу для нашої впевненості. Зараз ми спробуємо розглянути цю основу у світлі тих слів, які наводяться на початку розділу.

Люди віри

В одинадцятому розділі Послання до Євреїв наводиться ряд прикладів людей, які були впевнені у своєму спасінні. Вони могли (як завжди може християнин) протистояти смерті, дияволу, пеклу та світу. Вони були твердими та непохитними, вистояли у переслідуваннях, розпачі, злиднях та труднощах. Вони змогли вистояти, бо у своєму серці були впевнені в тому, що мають спілкування з Богом і є спасеними. Вони знали, що їм належить вічне життя. Саме це є характерним для істинно віруючих людей.

Яким чином вони могли бути впевненими в цьому?

Чи мали вони цю впевненість завдяки їх життєвому досвіду? У 13 вірші написано дещо, що може здатися дивним: «Усі вони повмирили з вірою, не одержавши обітниць»

Не можна розуміти це неправильно. Ми повинні розглядати цей вірш у контексті з останніми віршами розділу: «І всі вони, одержавши засвідчення вірою, обітниці не прийняли, бо Бог передбачив щось краще про нас, - щоб вони не без нас досконалість одержали».

Вони також не бачили закінченим те, що не бачимо закінченим і ми, але вони були непохитно впевнені в ньому, впевнені настільки, що могли цим жити, зносити страждання, гоніння, і померти за це.

У такому самому положенні перебувають християни і сьогодні: вони ще не бачили як спасіння долає смерть, ще не відчули того, що є спасеними і виправданими на суді Божому в останній день.

Та можна бути непохитно впевненим в цьому вже зараз, і заради цієї впевненості можна витримати усе!

Саме така впевненість є впевненістю віри! Людина може стикатися з протидією, спокусами, нападками, наклепами і в той самий час може бути впевненою у тому, що після смерті вона піде додому до Ісуса і буде виправдана Богом на суді.

Звідки до людини приходить впевненість?

Не досвід сам по собі додає християнину цієї впевненості, бо християнин є впевненим у тому, чого ще не пізнав, не відчув і не пережив! Для того, щоб отримати відповідь на це питання, повернімося до тексту.

Наприклад, як прийшла впевненість до Авраама? Він «пішов, не відаючи, куди йде» (Євр. 11:8). Коли ж з'явилася ця впевненість? Коли Авраам прийшов до країни, яку Бог обіцяв йому, чи коли він вирушив з дому у дорогу?

Коли у Авраама з'явилася впевненість у тому, що у нього народиться син? Коли той з'явився у світ? Ні, набагато раніше. Авраам був непохитно впевнений, хоча усе це здавалося абсолютно неможливим і не було ніякої надії на те, що все відбудеться так, як сказав Бог. У цьому полягає таємниця впевненості віри. У людини з'являється впевненість, незважаючи на те, що надія, за людськими мірками, така далека.

Біблія пояснює це таким чином. Про Сару написано, що вона «вірним вважала Того, Хто обітницю дав» (Євр. 11:11). Тут ми знаходимо впевненість віри: дослухатися до слова Божого, яке є твердим і незмінним, покладатися на нього і втішатися ним, незважаючи ні на що інше!

У тексті оригіналу слово «впевненість» (доказ) означає не почуття чи переживання, а ту основу, яку Бог заклав для нашого спасіння і добробуту.

Саме Бог заклав таку основу. Вона не була завершеною у Старому Заповіті, але обітниця була дійсною для людей Старого Заповіту. Та тепер основу завершено.

Ця основа називається благодаттю Божою в Ісусі Христі. Вона була дана від вічності, але досягнула завершеності, коли прийшла повнота часу у Єдинородному Сині Божому, нашому відкупителі, який змив Своєю Кров'ю усі наші гріхи.

На цій основі ми можемо утверджувати свою надію на спасіння. Надію, яка базується на тому, що відбулося у дійсності. Це істинна і обґрунтована надія.

Ми повинні твердо притримуватися цього. Ми маємо те, що дав нам Бог: Божу благодать в Ісусі Христі. Ми не покликані триматися наших почуттів, наших переживань, нашої радості, нашого душевного спокою і т.д. Усе це – наслідки благодаті. Але це не сама благодать! Та основа, яка у нас є і якої ми повинні триматися, – це завершене діяння Ісуса Христа.

Впевненість приходить від віри в Ісуса Христа і Його слово.

Особиста впевненість у спасінні в Ісусі Христі невід'ємна від віри в Нього. Слово про Христа пробуджує віру в серці. Воно переконує нас в тому, що Бог говорить істину, коли показує, що Він дав нам В Ісусі.

Ти не можеш бачити, що одержав спасіння від смерті. Ти не можеш бачити, що отримав виправдання на суді. Але в серці ти можеш бути твердо впевненим у цьому! Настільки твердо, що ти можеш протистояти усьому, що б не відбулося.

Тому ти розумієш, наскільки нерозумно і небезпечно звертати погляд всередину себе, коли мова йде про впевненість віри. Ти повинен спрямувати погляд назовні. Пророк говорить: «А я виглядаю на Господа» (Мих.7:7)

Чи почав ти виглядати Господа? Чи почав ти триматися того, що дав тобі Бог? Чи будується твоє життя на тій основі, яку заклав Бог?

Можливо, ці слова допоможуть комусь звернутися до Ісуса, комусь, хто раніше пройшов повз Нього! Віруючі друзі, нумо ніколи не забувати про те, що основа впевненості віри – це Ісус Христос.

„Мотім каже Хамі: Простягни свою палець сюди, та на руки Мої подивись. Простягни й свою руку, і вклади до боку Мого. І не будь ти невіруючий, але віруючий!“ (Ів. 20:27)

Ісус знайшов мене!

Кнут Петерсен протягом усього свого дорослого життя служить проповідником. Разом зі своєю родиною він живе на острові Флеккерьойа у Південній Норвегії. Життя цієї людини – лише один з прикладів того, як люди приходять до Бога.

Яким же чином Ісус знайшов тебе?

Ось що говорить Кнут Петерсен:

Перш ніж було закладено підвалини світу, я був у думках Божих. Я був там разом з Ісусом (Еф. 1:4). Потім Бог зробив так, що деякі люди стали молитися за мене ще перш ніж я з'явився на світ. Я був хрещений, зустрівся із Словом Божим, і мене приводили до Ісуса впродовж всього мого дитинства.

У юності я зазвичай не пропускав богослужінь дома на острові Флеккерьойа. Я допомагав проводити молодіжні групи. З боку все виглядало чудово, але Слово Боже зверталось до самої глибини моєї душі і засуджувало мене. Я багато боровся з Богом у своїх думках. Та, на моє розчарування, гріх перемагав, а я терпів поразку.

Тоді я зробив те, про що так часто чув: «Молися Ісусу Христу, і Він допоможе тобі. Ти не зможеш провадити християнське життя самотужки».

Так, я молився і молився. Пам'ятаю, що не раз я плакав. Це не допомагало. Я все одно терпів поразку. Та що ще більше сповнювало мене страхом, то це те, що через деякий час я міг грішити, не відчуваючи при цьому особливого тягаря на душі. Але зовні я залишався таким самим, як і раніше.

Тоді я пішов до одного літнього християнина і розповів про свої труднощі. „Я не такий, яким здаюся зовні, не такий, яким вважають мене люди. Я ось який”, – і тут я розповів усе...

Шлях до миру

Я не пригадую, що саме сказав мій друг, але пам'ятаю, що зустрів велике розуміння. Коли я збирався іти, він дав мені книгу Карла Улофа Росеніуса «Шлях до миру». Я часто читав її, особливо у недільні вечори. У книзі було саме те, чого я потребував. Я не забуду як читав уривок, який починається приблизно так: «Зараз ти холодний, жорсткий і байдужий...». Адже я був саме таким. Я хотів бути християнином, я й думати не хотів про щось інше. І все ж таки я був байдужим до Бога, я міг грішити і не надто засмучувався через це.

Тоді я сказав до самого себе: „Ти повернувся до Бога спиною!”

Я відчув дещо дивовижне, коли читав далі: „Саме це тобі показує Закон. Тепер ти бачиш, яким ти був завжди, але раніше ти не розумів цього”. Я відчував, що Бог був зі мною, щоб усе це мені показати!

Раптом я зрозумів, що Ісус помер саме за таких, як я. Лишень уявіть собі, я повернувся спиною до Бога, але міг стати його дитиною завдяки одній лише благодаті!

Я кинувся на ліжку і плакав від радості і захоплення. Тепер я знав, що усе, з чим я мав прийти до Бога, було в іншій особі – в Ісусі Христі! Усе, що було від мене, відійшло.

Що зробив для мене Ісус Христос?

Було так чудово думати про те, що серце самого Бога розірвалося для того, щоб я міг отримати спасіння від своїх гріхів і від суду Божого. Усе життя Бог ішов мені назустріч зі Своєю благодаттю і не чинив зі мною згідно до того, що я заслужив. Це завжди сповнювало мене захопленням.

Хто такий Ісус?

Він Бог, Єдинородний Син Божий. Але він також Людина! Він став Людиною для того, щоб стати нашим Спасителем.

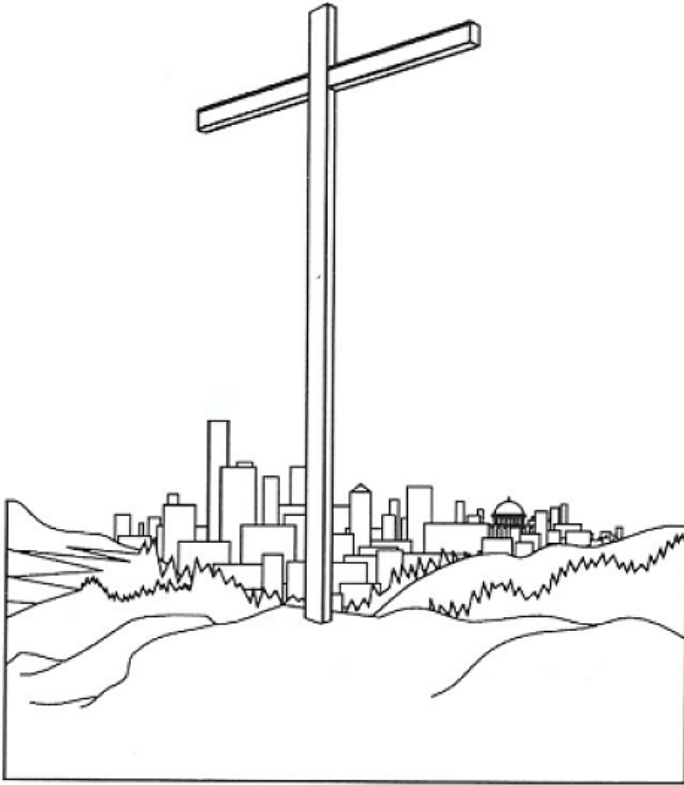
Як це – бути християнином?

Це поєднання найбільшого багатства і найпрекраснішої боротьби. Коли йдеться про людське життя, я можу сказати на прикладі власного досвіду: „Ніхто інший не дасть вам такого істинного, гарного і багатого життя, яке може дати Слово Боже”.

В той самий час я повинен сказати: „Великих страждань завдає те, що давня людина так само вперта. Вона усе ще стоїть, повернувшись спиною до Бога, байдужа, холодна і схильна до гріха. Це часто завдавало мені великих страждань. Тому я з нетерпінням очікую остаточного і цілковитого спасіння на небесах. Там я побачу Ісуса таким, яким Він є, і буду жити цілковито і повністю у спілкуванні з Богом і більше ніколи не матиму бажання грішити.

Так, я повинен сказати, що можу багато за що подякувати Ісусу. Подумати лишень: Він знайшов мене і хоче нести мене до самої домівки!

Це була розповідь Кнута Петерсена.

Він шукав мене в милості,
Я йшов шляхом гріха.
Він знайшов мене втомленим і хворим
і віднесла мене додому.
Тоді як ангели за престол Божий співали
і небесна арфа живий звук.

Благодать, що він знайшов мене,
благодать, що він мене завоював,
благодать, що він відніс мене додому до себе.

У чому полягає воля Божа для твого життя?

Відповідь:

Бог хоче, щоб ти був спасеним! А спастися – значить увійти в царство Боже на небеса. Там усі спасенні будуть вічно перебувати разом з Богом і з Ісусом Христом, який віддав Своє життя для того, щоб спасти нас.

У Першому посланні апостола Павла до Тимофія сказано, що Спаситель наш Бог «хоче, щоб усі люди спаслися, і прийшли до пізнання правди. Один бо є Бог, і один Посередник між Богом та людьми, людина Христос Ісус, що дав Самого Себе на викуп за всіх. Таке було свідоцтво часу свого» (1Тим. 2:4–6).

Найголовніше

Бог хоче щоб я був спасеним. Він хоче, щоб ти був спасеним. Одного разу моє життя на землі закінчиться. Тоді головне питання звучить так: «Чи потраплю я на небеса? Чи іду я тим шляхом, який веде до Бога, чи я на шляху до вічної загибелі?»

Існує об'єктивна реальність. Біблія називає її загибеллю. Ісус говорить, що ворота загибелі широкі, дорога туди широка. Багато людей ідуть цією дорогою, говорить Христос.

Дорога

Воля Божа для твого життя полягає в тому, щоб ти ішов дорогою, яка веде на небеса, до життя. Немає ніякої користі з того, що ти отримаєш усе, що пропонує тобі цей світ, якщо у результаті не зможеш увійти у небесні ворота.

Важливіше за усе знати, чи є ти причетником спасіння і чи ідеш ти дорогою на небеса. У книзі Об'явлення апостола Івану 14 і 15 віршах 7-го розділу ми бачимо, що є лише один спосіб потрапити на небеса. Це відбувається через очищення „в крові Агнця”.

Те, що здійснив Христос.

Агнець – це Ісус Христос. Він є Агнець Божий, який був прибитий до хреста на Голгофі поблизу Єрусалима 2000 років тому.

Бог поклав на Ісуса провину за той гріх і беззаконня, які вчинили я, ти і інші люди. На Ісуса була покладена провина за все зло, яке є в нас: наших почуттях, наших серцях, нашому естві.

Біблія говорить, що Ісус був учинений гріхом, тобто на Нього був покладений весь гріх (2Кор. 5:21). Ісус був учинений прокляттям, тобто Він прийняв Божий гнів, суд і покарання замість нас (Гал. 3:13). Ісус був учинений нашими борговим зобов'язанням, тобто за провину Йому було поставлено все, що людина заборгувала Богу згідно до Його Закону. Ми порушили усі святі Божі заповіді (Десять Заповідей), і ми винні, тому що Бог вимагає як послуху у наших повсякденних справах, так і правильного ставлення до Його закону (див. Кол. 2:14 і далі). Закон вимагає, щоб ми були без гріха і провини.

Хто потрапить на небеса?

На небеса може потрапити тільки той, хто очищений в крові

Агнця. Що це значить? Це значить отримати від Бога прощення всіх своїх гріхів. Це відбувається у наверненні. Що ж таке навернення? Навернення – це смуток, жалкування про гріх і віра в Ісуса Христа як Спасителя.

В істинному наверненні гріх стає видимим. Ти починаєш бачити, що у тебе нечисті думки, розум, почуття. Це називається побачити себе загиблим. Ти даєш Богу право судити тебе. Ти не знаходиш у собі нічого хорошого перед Богом.

І тоді ти потребуєш Ісуса. Тоді для тебе стає важливим чути про Того, Хто помер за твої гріхи. Найголовнішим для тебе є те, що Ісус є посередником між тобою і Богом, що Він взяв на Себе покарання за твій гріх, що Він є твоїм Первосвященником перед Богом. Він – Той, Хто Сам приніс Себе в жертву заради тебе.

Слухай!

Твій Спаситель живий! Коли я чую цю радісну звістку, у моєму серці народжується і оновлюється віра. Я починаю бачити, що того, що зробив для мене і замість мене Христос, достатньо для мого спасіння. Бог сказав «так» усьому, що здійснив Ісус. Коли ти покладаєшся на Ісуса, Бог прощає тобі усі твої гріхи.

Це очищення є дійсним перед Богом. Ісус став тією жертвою, яку приніс Сам Бог для того, щоб стерти гріх перед Своїми очима. Весь гріх був покритий кров'ю Христа на Голгофі. Бог більше не бачить гріха в Ісусі. Таким чином кров Христа очищує від усякого гріха.

Чистий перед Богом

Воля Бога для твого життя полягає в тому, щоб ти мав прощення усіх гріхів. Але, скажеш ти, у моїх думках так багато

нечистого, у моєму серці недобрі бажання. Чи можу я бути чистим перед Богом?

Сам по собі ти нечистий. Досі твоя природа залишається недоброю. Але в Ісусі ти чистий.

Воля Бога полягає в тому, щоб „кров Агнця” завжди була єдиним засобом очищення від гріха. Коли приходить диявол і вказує на твій гріх, коли він вказує на те, який ти слабкий і невпевнений, ти повинен відразу відкрити Біблію. Подивися, що там написано про твоє спасіння в Ісусі Христі!

Впевненість

Якщо ти шукаєш впевненості у спасінні у своїх почуттях, тебе завжди буде спіткати розчарування. Якщо ти шукаєш впевненості у величних переживаннях, то ти неодмінно втратиш мужність. Ні, ти весь час маєш дивитися на те, що сказав Бог у Своєму Святому Слові, в Біблії. Там написано, що „Хто має Сина (Божого), той має життя” (1Ів. 5:12).

Якщо у тебе нема нічого, але є Ісус, ти маєш життя. Молися про те, щоб Дух Святий показав тобі гріх, щоб ти мав потребу в Ісусі! Молися про те, щоб Дух показав тобі, хто такий Ісус і що Він зробив для тебе! Молися, щоб Дух допоміг тобі знайти спокій у тому, що Бог сказав у Біблії про твоє спасіння!

Чи можу я довіряти Біблії?

Свідоцтво Біблії про себе

Що таке Біблія?

Як Біблія характеризує себе?

Біблія характеризує себе як особисте звернення Бога до нас, людей. Це Божі слова, сказані через людей до людей.

Слова Біблії записані людьми. *„Звіщали його святі Божі мужі, проваджені Духом Святим”* (2-е Петра, 1:21). Біблія проваджена Святим Духом Божим, і тому вона корисна. Біблія – це Слово, яке діє і звершує діла. І це все не порожні слова! Це Слово дає настанови, воно переконує, дає духовну наснагу і наповнює тебе бажанням жити у цьому світі благочестивим життям.

Біблія – це не людське слово. Біблія – це Слово Боже, і вона сама говорить про це.

Коли ми запитуємо, чи можемо ми довіряти Біблії, ми запитуємо не так, як тоді, коли йдеться про довіру до літературних творів людей. Тут ставиться єдине і найголовніше запитання: Чи можу я вірити, що Біблія є тим, чим вона себе проголошує?

Настанови Ісуса Христа

Для того, щоб ми отримали відповідь, Ісус дав нам дуже просте керівництво: *«Коли хоче хто волю чинити Його, той довідається про науку, чи від Бога вона, чи від Себе Самого кажуть Я»* (Івана, 7:17).

ВПОРЯДКУЙТЕ СВОЄ ЖИТТЯ ЗА СЛОВОМ БОЖИМ!

Почніть з читання Біблії! Читайте її планомірно! Не читайте надто довгі уривки за один раз! Коли читаете, не думайте про щось інше, а звертайте увагу на те, що там написано.

Та все ж, настанови Христа ідуть набагато далі. Якщо хтось схоче чинити Його волю, тоді він зрозуміє, що це вчення – від Бога.

Цю відповідь ми можемо застосувати до всієї Біблії. Якщо ти хочеш знати, що таке Біблія, почни впорядковувати своє життя за нею. Нема ніякого іншого способу отримати відповідь. Якщо ти слідуватимеш цим настановам, ти зрозумієш багато чого.

Про що ж говорить Ісус у словах «чинити волю Божу»?

Ми одразу ж починаємо думати: „Мабуть, Він має на увазі, що ми повинні виконувати заповіді. Адже заповіді є вираженням волі Божої. Вони говорять, що Бог хоче щоб ми робили і що Він забороняє нам робити”.

Навіть якщо ми побачимо, що в словах «волю чинити Його» Ісус має на увазі дещо набагато більше, давайте почнемо з заповідей. Прагніть виконувати заповіді! Бог дав нам заповіді для того, щоб ми жили у відповідності до них.

Христос говорить, що Десять Заповідей можна узагальнено висловити у двох: *„Люби Господа, Бога свого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всім своїм розумом, і з цілої сили своєї! Це*

заповідь перша! А друга однакова з нею: Люби свого ближнього, як самого себе!” (Мр. 12:30-31)

Почни виконувати це на практиці! І пройде не багато часу, перш ніж ти виявиш, що тобі це не до снаги.

Пізнай, що Біблія говорить істину.

І ось ти уже на власному досвіді усвідомив дещо важливе: Біблія говорить істину. Вона говорить, що твоє серце, твій розум від природи налаштовані по відношенню до Бога вороже.

Тепер важливо, щоб ти не почав обманювати себе і відкидати цю істину. Продовжуй визнавати дійсність заповіді!

Тоді з тобою почне відбуватися дещо жахливе. Ти повинен будеш сказати: „Я виступаю проти Бога. Я егоїстичний, нечистий, злий. Я хочу саме того, чого не хоче Бог, і ненавиджу те, чого, як я знаю, Він хоче”.

Тепер ти на власному досвіді усвідомив головне: Біблія говорить істину. Вона говорить, що ти втратив не тільки страх Божий, але навіть здатність бути богобоязливим. Це вірно?

Ти знаєш, що ти пропавший. Ти знаєш, що усі твої спроби виконувати заповіді не є дорогою до Бога.

І що ж тепер?

І все ж таки відповідь полягає у словах Христа: Якщо хтось хоче чинити Його волю, він зрозуміє, чи від Бога Його вчення.

Воля Божа полягає в тому, щоб ти навернувся до Ісуса з усім твоїм гріхом, такий, яким ти є.

Почни з того, що будеш чесним перед Ісусом щодо самого себе. Не приховуй нічого! Нічого не виправдовуй! Але навернися до Нього саме у тому стані, в якому, як ти виявив, ти дійсно знаходишся. Саме так ти чинитимеш волю Божу.

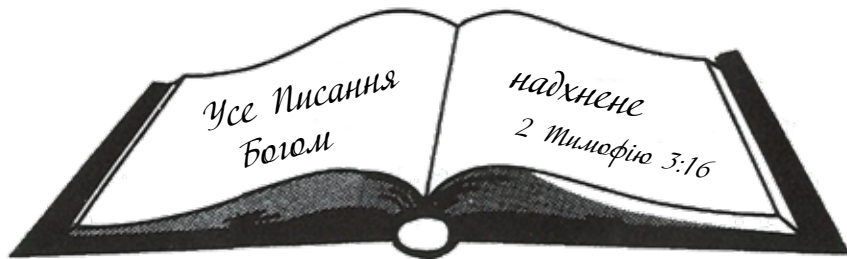
Спочатку це дійсно боляче, і ти відчуваєш осуд. Твоя совість осуджує тебе. Ти відчуваєш, ніби Бог хоче відкинути тебе, ніби це буде єдиним справедливим наслідком того, як ти жив у цьому світі.

Найважливіше

Тепер ми підходимо до найважливішого у словах Ісуса. Коли Христос говорить „Якщо хтось хоче чинити Його волю”, Він в першу чергу думає про те, щоб ти міг покластися на те, що Він говорить про Себе Самого, і справді повірив Його слову.

„Вчення” – це те, що Ісус зробив для тебе. Що ж по суті означає це слово?

Оскільки ти і я такі, які ми є, Ісус взяв на Себе усю відповідальність перед Богом за все, чим ми були, і що ми робили, думали, мали на увазі, відчували, що переживали і чим нехтували. Він взяв усе на Себе для того, щоб ти і я отримали свободу.

Біль та відчай душі

Темрява страждань

Дорогий зневірений друже християнин, ти борешся у темряві і гадаєш, що ніколи не знайдеш виходу...

Я так хотів би дати тобі слово розради у тій боротьбі, яку ти зараз ведеш. Та я з власного досвіду знаю, як важко повірити, що написане у Слові Божому, відноситься до тебе.

Саме це більше за усе виснажує тебе. Ти не з тих, хто сумнівається в тому, що написане в Слові Божому істинне і дійсне у вічності.

Ти зовсім не сумніваєшся у Божій всемогутності. Ні, ти так часто у ній переконувався, - і у своєму житті і у житті інших людей, - що впевнений: її не можна заперечувати. Ти сам можеш свідкувати про те, як Бог увійшов у твоє життя, але зараз не схоже на те, що тобі це допоможе.

„Бог не змінився, та змінився я, - говориш ти. - Я став лінивим, холодним і байдужим. Я вже більше не такий, як інші християни. Зі мною відбувається щось особливе. Моє життя, як християнина, настільки ганебне, що Христос повинен залишити мене..”

Ти також думаєш, що Слово Боже підтримує такі думки. Наприклад: "Господь зламаносердим близький, і впокорених духом спасає" (Пс. 33:19). Тоді ти виносиш вирок самому собі: «Якби я більше жалкував про свої гріхи, ніж зараз, Господь так само був би близький до мене. Я відчуваю, що в мені нема нічого окрім гріха. Я не знаходжу сил сповідати цей гріх так, як я повинен це зробити, і я також не жалкую через нього так, як належало б жалкувати...»

Дія Закону

Карл Улоф Росеніус так говорить про те, що ти переживаєш: „Дія Закону часто прихована від християнина. Ти не можеш знайти в собі ніякого покаяння у гріху, сам тільки гріх. Ти відчуваєш тільки гріх в той час, коли ти понад усе хочеш відчувати скорботу через гріх. І це відчуття не втішає тебе, а глибоко гнітить.

Але саме так і має бути. Сповідання гріха, яке може дати тобі розраду, має абсолютно протилежний ефект порівняно з тим, який викликає дія Закону. Смысл дії Закону полягає в тому, щоб забрати від тебе будь-яку розраду за виключенням тієї, яку ти знайдеш у Христі і у тій жертві, яку він приніс заради нас.

Навіть не дія благодаті в серці, а здійснене для твого спасіння діяння Ісуса повинне стати твоєю розрадою. Це і є спасаюча віра”.

Неправдива чи істинна євангельська втіха

Бог повинен забрати від тебе всю віру у себе, яка є у тобі самому і у твоєму християнському житті, і це відбувається день

за днем, впродовж твого життя. Тут ти повинен визнати, що не любиш Бога так, як мав би.

Стосовно своїх гріхів ти багаторазово обіцяв прикладати більше зусиль до їх подолання, та усе було марно. Ти молився до Господа про силу для перемоги над гріхом, але й досі ти не можеш сказати, що досяг якогось успіху у цьому.

Може, справа в тому, що ти хочеш мати джерело сили в собі самому, а не в Господі? Якщо це так, то твоє очікування марне. У цьому випадку Бог ніколи не дасть тобі те, що ти просиш. Якщо у боротьбі з гріхом ти хочеш досягти успіху самотужки, то ти ніколи не матимеш миру.

Битва віри – щит віри

У Посланні до Ефесян написано про допомогу в день випро: „А найбільш над усе візьміть щита віри, яким зможете погасити всі огненні стріли лукавого” (Еф. 6:16). Отже, ми повинні зустрічати нашого обвинувача не вірою, а щитом віри. А щит віри є Сам Ісус Христос.

Саме слово про хрест, звістка про те, що все викуплене і омите кров'ю Христа, ти повинен тримати перед собою як щит проти усіх вогняних стріл лукавого. Це значить, що у момент спокуси ти можеш занести Ісусу подяку за те, що Він відкупив також і твої гріхи, які так спокушують тебе.

Сповідати Євангелію дияволу і ти побачиш, що йому доведеться тікати від тебе.

Чому, Господи?

Причиною багатьох страждань може бути хвороба чи нужда, особливо коли здається, що Господь сховав від тебе Своє обличчя. Ти думаєш, що Він не чує твоїх молитов.

Що більше ти молишся про звільнення, то міцніше, здається, Господь зв'язує тебе. Ти ніби потрапив у лещата, які вичавлюють з тебе життя.

Ти знову і знову запитуєш: „Чому, Господи? Чому саме я? Хіба я набагато гірший за інших християн, що Ти так чиниш зі мною? Чому Ти не прийдеш і не допоможеш мені, коли я благаю Тебе про це?”

Єдина відповідь, яку ти отримаєш – це впевненість у тому, що саме Господь поклав це на тебе. У цьому – найтяжче. Бо коли ти це побачиш, ти не насмілишся більше благати Господа зняти з тебе цей тягар, навіть якщо твоє положення нестерпне. Той, хто пізнав цю боротьбу, знає, чого варте продовжувати її.

Господь бачить набагато далі

Але настане день, коли Сам Господь розв'яже важкі пута і зніме цей тягар з тебе. Він знає, які труднощі ти можеш знести. Він знає, які труднощі Він повинен послати на твоєму шляху, щоб втримати тебе у християнській вірі. Ти можеш із впевненістю віддати це рішення йому.

Якщо Бог бачить, що те, від чого ти просиш звільнення, тобі потрібне для того, щоб Він міг зберегти тебе на дорозі на небеса, що він тоді зробить? Він залишить це тобі!

„Досить тобі Моєї благодаті, бо сила Моя здійснюється в немочі” (2 Кор. 12:9). І прийде день, коли ти подякуєш Йому за це.

„Як я можу втратити Ісуса?”

Бог не залишив тебе, хоча тобі може таке здатися. Не в цьому причина того, що ти зазнаєш страждань. Бог хоче, щоб твоє серце сильніше линуло, тулилося до Нього, а не трималося

твоїх почуттів. Тому він може допускати випробування у твоєму житті.

Бог використовує страждання для того, щоб надати форми Своїм посудинам. Йому потрібна ця посудина. І у цьому – милостиве діяння Боже.

Одна із найпевніших ознак того, що ти належиш Ісусу, у тому, що ти не можеш заспокоїтися, якщо більше не в стані Його бачити. Ти повинен вияснити, яким є твоє положення по відношенню до Ісуса саме зараз. Доки ти цього не дізнаєшся, ти не матимеш спокою. Це також ознака того, що ти усе ще любиш Ісуса. Бо ти б ніколи не тужив і не сумував би за тим, кого не любиш.

І нехай це буде тобі втіхою в день страждань!

*Та я завжди з Тобою,
Ти держиш мене за правницю,
Ти своєю порадою водиш мене,
і потому до слави Ти візьмеш мене!
Хто є мені на небесах, окрім Тебе?
А я при Тобі на землі не бажаю нічого!*
(Ис. 72: 23–25).

Ісус Христос учора, і
сьогодні, і навіки Той
Самий!

До євреїв 13:8